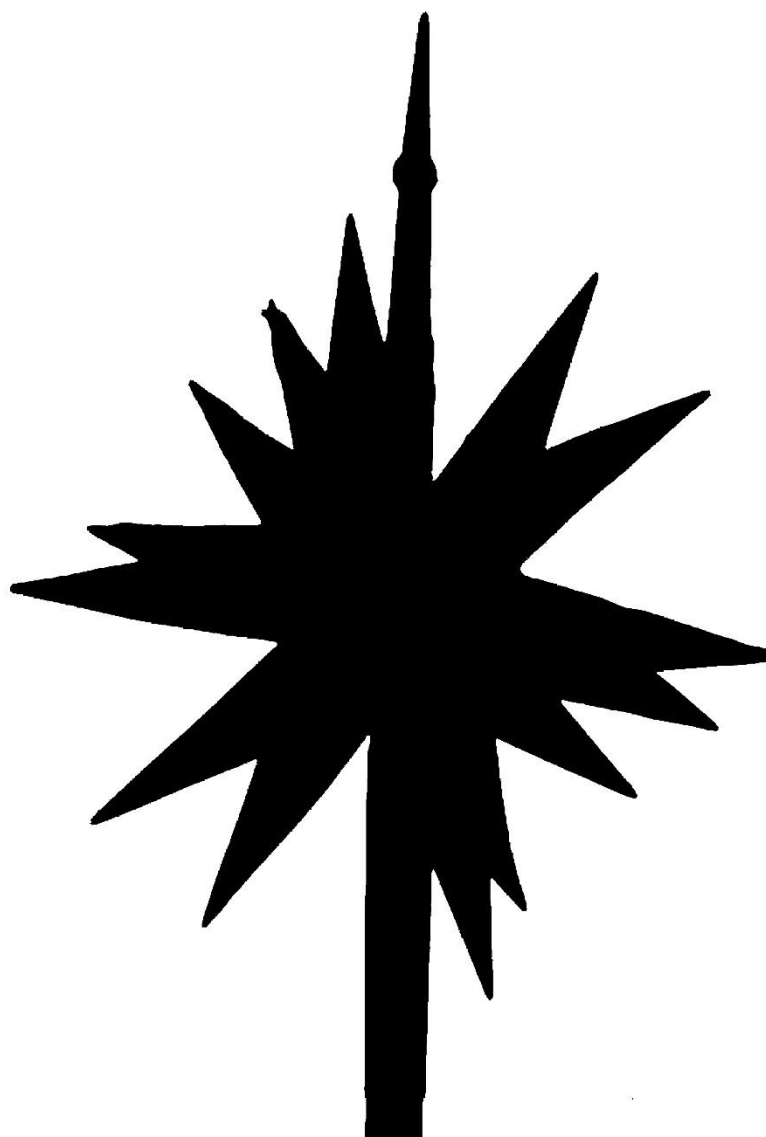

Tapolca és Vidéke
Református Társegyházközség

A hit nem magánügy!

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Szerző: Kádár Tamás György

@2021.09.25.

Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt.

(Lk 12,8-9)

A hitvallásról röviden

Jézus mondja: „... aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (Jn 4,13b-14) Mi ez az örök életre feltörő víz? Kapcsolat. Bizonyosság arról, hogy Isten él és szeret engem. Tapasztalatok összessége, amik hozzá kötnek. Mindez feltör, felbuzog, mint a föld alól kiszökellő forrás. Miért pont a víz és a forrás képét használja az Úr? Mert ez a kapcsolat friss víz, ami elengedhetetlen az élethez. Víz nélkül az emberi test gyorsan erejét veszti, végül kiszárad. A víztelen élet egyenlő a halállal, az elmúlással, a végességgel. Ellenben a víz, az örök élet forrása egyenlő a reménységgel és az örömmel.

Akinek ebben része van, az jól tudja, hogy ez a víz egyedül Istennél található meg. Pótolhatatlan, mert az életet jelenti. Így tehát aki ivott már ebből a forrásból, az onnantól kezdve átadná tapasztalait másoknak is. Ez a víz végtelen sok, bárki ihat belőle, így nincs keretek közé szorítva. Persze ha valaki megtartja magának, azzal másoktól veszi el a lehetőséget.

Hogyan lehet továbbadni ezt a vizet? Legegyszerűbben úgy lehetne ezt megfogalmazni, hogy „elmondva és megélve a hitet”. Van azonban egy feltétele. Csak az képes igazán megvallani a hitét, akinek az egész életében Isten az Úr. Akinek mindenét átítatta ez az élő vízforrás. Aki még nem adta át egészen önmagát Isten szolgálatára, az nem képes igaz hitvallást tenni sem. Aki megtért, az pedig nem tudja magában tartani mindazt, amit Isten tett vele. A hit természetéhez tehát hozzátartozik annak megvallása.

A hogyanjáról persze ezer féleképpen lehet beszélni. Van, aki inkább a tettek útján, van, aki a szavai által képes hitvallást tenni. Nincs rá recept, vagy előírás. Megtaláltuk az élő víz forrását, hát továbbadjuk.

Jelen füzetben az olvasó támpontokat találhat ehhez a továbbadáshoz, a hitvallás lehetőségeivel. Kinek-kinek személyes harca ez, amiben a gyülekezet csupán segítő háttér lehet. Mindnyájan, akik a közösség részesei vagyunk, ezzel a céllal éljük az életünket. Mindnyájan másképp tehetünk hitvallást. A feladat azonban közös. Jézus mondja: „Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.” (Lk 12,8)

Támpontok a Bibliában

Mire hívott el téged Isten? A Bibliában számtalan támpontot találhatunk küldetésünk megértéséhez. Haladjunk sorban.

A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy Isten Ádám és Éva személyében az egész emberiséget megbízta, hogy a teremtet világ gondozója legyen. Sáfarként kell fenntartanunk az Isten által létrehozott rendet. Közös felelősségünk személyes tettekre késztet.

Isten minden ősatyát, a maga sajátos élethelyzetében használt fel. A küldetésük az volt, hogy ismerjék meg minél jobban Istent és önmagukat, hogy ezáltal a saját családjuk áldására legyenek. Ábrahámot hitpróba elé állította, így lehetett minden hívő ember atyjává. Sárát tiszteletre nevelte, ezáltal megtapasztalta Isten hatalmát. Izsákot a félelmei leküzdésére vezette el, Rebekát pedig az áldás fontosságára tanította. Jákóbot küzdelemre hívta, Józsefet idegen földön való helytállásra bízta.

Mózeset és Áront kitartásra tanította, Isten csodáival népük szabadításában vettek részt. Mózesnek megmutatta, hogy még ha beszédhibás is, ő lehet minden idők egyik legnagyobb tanítója, népének vezére. Áronban Isten kiválasztott magának egy papi nemzetséget, hogy az ő szolgálatára legyenek.

Isten mindannyiuknak megmutatta, hogyan léphetnek az ő szolgálatába saját tehetségükkel és döntéseikkel.

Józsué személyében egy hűséges embert látunk, aki népe körében egyedülként kitartott a hite mellett. Szembement kortársaival is, hogy az Isten ügyét szolgálja, végül neki lett igaza.

Sámuel kiválasztotta Isten magának, hogy prófétája legyen. Édesanyja, Anna az Úr ügyének szentelte őt gyermekkorától fogva. Pap lett, majd lelki vezető.

Dávidot bátorságra indította hite, így legyőzte a nálánál sokkal hatalmasabb Góliátot. Bár esélytelennek tűnt, de Istentől kapott erőt és tehetséget arra, hogy végül győzedelmeskedjen. Lenézett volt, alacsony termetű, a legkisebb, mégis ő lett Izráel leghatalmasabb királya.

Az Úr megannyi prófétát hívott el magának. Látásmódot, bátorságot adott számukra, hogy akár kortársaikkal is szembemenve hirdessék akaratát. Nem egyszer látjuk az ő történeteikben is, hogy a próféciáik beteljesültek. Nem voltak ők jószok, vagy varázslók, csak egyszerű emberek, akiknek Isten megmutatta akaratát. Ők voltak azok, akiknek a látásmódját használta fel Isten, hogy népe ügyét jó irányba terelje. Próféta az, aki hitéből fakadó meggyőződéssel, benne gyökerező bátorsággal ki meri mondani, amit Istentől kapott.

Megannyi hűséges, hívó ember volt a keresztyénség történetében, akikről a Biblia nem ír. Ott vannak például Jézus tanítványai, akikről talán csak a nevük maradt fenn, legfeljebb egy-egy mondat vagy tett. Ott voltak Jézus mellett, tanultak tőle, hittek benne. Miután Mesterük feltámadt, szerte a világban hirdették az örömhírt, hogy a halál legyőzött. Nélkülük most nem volna egyház. Ha ők nem jegyzik le, talán megannyi Jézus-mondás veszett volna el, Isten Fiának megannyi éltető igazsága tűnt volna el.

Isten elhívta Pál apostolt, akit kortársai sokszor megvetettek. Különös figura volt ő, nyers stílussal, de nagy tudással. Tanulta a Tórát, a görög műveltséget, a legnagyobb tanítókat hallgatta, korának nagytudású tanítója lehetett volna. Ő azonban engedett a hívó szónak, bár valóságos csoda kellett hozzá, hogy ezt a makacs embert Isten a szolgálatába állítsa. Tövis adatott számára, beteges ember volt, de lankadatlan lelkesedéssel tűrte a lenézést, a börtönt, a kínzásokat. Még a fájdalom sem állhatott az útjába, nem egy fogvatartója tért meg hitvallására. Ő volt a legharcosabb támogatója a pogányok közötti missziónak, miközben gyermekkori barátai mind megrögzött farizeusok, elvakult törvény-hívók voltak.

Lehetne még sorolni a Bibliából megannyi példaképet, támpontot, akik saját küldetésünk megtalálásában követendő minták lehetnek. Az ígét olvasva gyakran ráeszmélhetünk hiányosságainkra, amiben még fejlődnünk kell. Megérthetjük Isten akaratát az életünkre nézve. Egy-egy bibliai alakban magunkra ismerhetünk. Küzdelmük lehet a mi küzdelmünk, sikereik lehetnek a mi sikereink. Isten nem változik, mi azonban változunk. Fejlődünk, elbukunk, megfáradunk, célhoz érünk, majd új irányba állunk.

Ahogy látjuk a felsorolt példákból, Isten mindegyiküknek adott tehetséget, de élethelyzeteket is, hogy kiaknázhassák. Nincs ez ma sem másképp. Olyan nincs, hogy Isten valamit céltalanul adjon. Vannak, akik bátorságukkal, mások látásmódjukkal, intelligenciájukkal szolgálják az Urat. Vannak, akiknek a vezetés karizmája adatott, mások hűséggel képesek megtenni, amit szükséges. Voltak, akik barátaikat szólították meg, mások a családjukban lettek Isten követévé. Ki a politikában, az ország akutális ügyeiben járatos, ki a kultúrában és a művészetekben érzi komfortosan magát. Mindenkinek van valamihez tehetsége, amit Istentől kapott.

Olyat azonban sehol sem olvasunk, hogy Isten valakit azzal bízott meg, hogy otthon üljön. Jézus talentum-példázatában persze volt, aki elásta a talentumokat, de nem is számíthatott dicséretre.

Kinek-kinek tehát tehetségéhez mértén kell szolgálnia Istent. Ehhez persze önismeret szükséges. Tudnom kell, miben vagyok jó ahhoz, hogy ki tudjam aknázni a lehetőségeimet. Ez nem egyszerű feladat. Sok próbálkozás, sok elbukás és felállás kell hozzá.

Van viszont valamink, aminek mennie kell, ha Isten érkezik. Ez a büszkeségünk. Isten nem akar bennünket megalázni, ő maga adta méltóságunkat. A büszkeség, az önmagunkba vetett hit azonban már egy egészen más dolog. Ahhoz, hogy Isten fel tudjon minket használni, neki kell kerülni az első helyre. Minden másnak, ami őt megelőzi a rangsorban, mennie kell. Ebben a kérdésben az Úr kérlelhetetlen, mert ő *féltékeny*, vagy más szóval *féltőn szerető* Isten.

Úgy is mondhatnánk, hogy meg kell tisztítanunk az életünket mindentől, ami Isten elé furakodott. Ábrahámnak és Jézus tanítványainak hátra kellett hagyniuk a családot, hogy Isten áldásait megtapasztalhassák. A gazdag ifjúnak, aki Jézushoz ment, el kellett adnia mindenét, ahogyan Zákeusnak is vissza kellett adnia mindazt, amit gyűjtött. Lótnak még hátra néznie sem volt szabad, amikor Isten a szeretett lakóhelyére, Sodomára és Gomorára kénköves esőt bocsátott. Isten kizárólagos monopóliumot akar a szívünkben, hogy semmi ne csábíthasson el minket tőle.

Példákká lenni!

Hitvallásunk háttérét az életünk, életmódunk jelenti. A megélt keresztyén hit az alapja minden más szolgálatunknak. Ahogy kelünk, ahogy a napunk telik és ahogy véget ér. Sőt, nem csak a háttér, hanem a hitvallás ereje is ezen múlik. Mennyivel hitelesebb az a hitvallás, amit a tapasztalatok erősítenek meg. Aki az élete példáját tudja előhozni, annak szemléletesebb a vallástétele. Megannyi alkalom lehet, amikor olyanoknak mondjuk el Istentől kapott tapasztalatainkat, akik látják az életünket. Nem csak a családban, akár a kollégáink között is lehet olyan, aki jól ismer, de még nem hisz. Ha a hitünkkel ellentétesen cselekszünk, a hitvallásunk is süket fülekre talál.

Át lehet-e adni a hitet?

A Szentlélek az egyetlen hathatós erő, ami a hitvallásunkban munkálkodik. Tőle függ minden. Nem mondhatjuk meg, mikor, sem azt, hogyan. Mi magunk képtelenek vagyunk átadni másoknak a hitet. Ez egy ajándék Istentől. Nem birtokolhatjuk. A hit ugyanis személyes kapcsolatból gyökerezik Isten és én között. Az egyetlen, amit tehetünk, hogy megismertessünk másokat Istennel. Mintha egy barátunkat mutatnánk be valakinek. A siker azonban egyedül rajta múlik.

Meglehet, hogy több tucatszor megpróbáljuk, mégis sikertelenek vagyunk. Nem irányíthatjuk, nem erőszakolhatjuk ki, nem érhetjük el. Mégis mindig próbálkoznunk kell! Hitvallóként ez a feladatunk. Lankadatlanul próbálkoznunk kell, hogy minél többen megtalálhassák az Urat.

Szolgálat otthon.

Szülőkkel, nagyszülőkkel beszélgetve gyakran merül fel a kérdés, hogyan lehet hitre nevelni a gyermekeket. Mindig ugyanoda jutunk: az erőltetett vallásosság nem vezet eredményre. Vannak módszerek, amivel a gyermekeket lehet motiválni, azonban ha ráerőltetik a templomot, annak nemigen lesz jó vége.

A példa annál inkább ragadós. A rossz példa is és a jó példa is. Ha a gyermekünk azt látja, hogy a templomból hazaérve apa és anya összevesznek, nagyfi rosszállva kritizálja a templomban látott fiatal lányok öltözetét, ő sem

fog másképp tenni. A prédikációra már másnap sem fog emlékezni, de a mi viselkedésünkre annál inkább.

Ellenben a jó családi légkör erős és hatásos hitvallás lehet a gyermek számára is. Egy közösen elmondott imádság, családi igeolvasás a karácsonyfa körül, őszinte beszélgetés és önfeledt játék, ez az, ami a gyermeket igazán magával ragadhatja. Aki így nő fel, az idővel mindig visszatalál a Forráshoz. Talán nem most, csak évek múlva. Ez mégis az egyetlen út.

Szolgalat a munkában.

Az ember, amíg erejében van, dolgozik. Van, aki munkába jár, más otthon vállalkozik. A hívő ember, bárhol is végezze feladatát, mindig Isten dicsőségére teszi azt. Nemet mondvá mindenre, ami ellentétes igéjével, mert ugye a rangsorban Isten az első.

A munkánktól függ a megélhetésünk. Önmagunkat, családunkat kell fenntartanunk és ez felelősséggel jár, mégis fel kell tennünk a kérdést: kitől függ a megélhetésünk? Attól, akinek a neve olvasható az utalásnál? A főnökünktől, a cégtől függ a következő hónapunk?

Hitünk szerint mindenünket Istentől kapjuk. Az életünket, a tehetségünket tőle kaptuk, a munkánk, a megélhetésünk is az ő kezében van. Ő van a te életedben is az első helyen?

Ha a rangsorban Isten az első, akkor senki sem kényszeríthet minket arra, hogy szembemenjünk akaratával. Vannak persze határhelyzetek, ahol nem könnyű döntést hozni. Mégis meddig mehetünk el, ha az egzisztenciánk múlik rajta? Mi az, amit megtehetünk és mi az, amit már nem. Ebben is a Szentírás lehet az egyetlen mérce. Ha viszont megbizonyosodunk arról, hogy Isten akaratával ellentétes, amit a munkahelyünk elvár tőlünk, nemet kell mondanunk. Meglehet, hogy ez átmenetileg a megélhetésünkre is súlyos terheket ró majd. Emlékezzünk: az Úrtól függ. Ha nem itt, majd máshol.

Ez hitvallás! A főnökünk felé, aki csalásra, sumákolásra készlet. A kollégák felé, akik visszaélhetnek hitünkkel, vagy akik a mi vállunkon akarnak előre lépni. Hitvallás, ha mindenki más belemegy a játékba, de mi nemet mondunk.

A munkánk is lehet hitvallássá. A hűséges, szolgálatkész munkának is meg van az eredménye. Általa Istenhez vezethetjük azokat, akik látják és tapasztalják.

Szolgálat a barátok között.

Vannak barátok, ismerősök, akik megvetik hitünket. Akiknek talán még félünk is elmondani, hogy mit éltünk át. Félünk a szégyentől, a rosszálló, értetlenkedő tekintetüktől, de ők akkor is fontosak maradnak. Fontosak a számunkra, ezért kitartunk mellettük. Ezzel együtt a hitünket is meg akarnánk osztani velük, de ők közömbösek, vagy elutasítók.

Van olyan helyzet, amikor a szóval tett hitvallás nem jó eszköz. Ellenben aki megveti a keresztyén hitünket, annak próbáljuk megmutatni, mennyit számít a döntéseinkben Isten. Egy-egy élményünket megosztva velük, érzékeltethetjük az Úr jelentőségét az életünkben úgy, hogy Isten nevét ki sem mondtuk.

Van úgy, hogy egy közösség bélyegez meg minket a hitünk miatt. Kollegák, szomszédok, de a család is lehet olyan közeg, akik előtt szégyelljük Istent. Mégis úgy érezzük, hogy tennünk kellene valamit. Ezért hát, ha rosszat tesznek velünk, viszonzzuk a szeretetünkkel. Szégyenünk rájuk száll majd, ha „hamut szórunk a fejükre”, azaz ha gyűlöletre, kiközösítésre befogadással felelünk. Vitában merjünk kiállni úgy, hogy azzal Isten akaratát mondjuk el. Ki mondta, hogy a hitvallásban mindenképpen benne kell lennie Isten nevének? Olykor elég, ha a tőle kapott bölcsességünket kamatoztatjuk.

Bármilyen különösen is hangozzon, aki vitába száll velünk a hitünkről, az könnyen lehet, hogy önmagával is vitázik. Ha gyáván meghúzzuk magunkat, azzal csak arra bátorítunk másokat, hogy megvessék a hozzánk hasonló Istenben hívőket. Az igazság viszont az, hogy gyakran hiába szállunk vitába a hitetlenekkel, nem érünk célt vele. Ha azonban meg sem próbáljuk, akár az adódó lehetőséggel sem élünk majd.

Itt is igaz az, hogy a feladatunk próbálkozni. Lankadatlanul, még ha eredménytelennek is tűnik a próbálkozás. A kitartásunk mutatja meg igazán, mennyire vagyunk elkötelezett szolgák.

A szolgálat a templompadokban kezdődik.

Mindehhez azonban szükségünk van egy közösségre, ahol hozzánk hasonló hitű emberekkel beszélhetünk. Megerősíthetjük egymást, tanácsokat adhatunk és kaphatunk, és új impulzusokat. Ez a gyülekezet lényege, sőt az egyház legfőbb célja. Onnan indulni és oda térni vissza.

Jegyzetek

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Elérhetőségeink

Honlapunk:

<http://www.refdunantul.hu/lap/tapolca>

Facebook oldalunk: Youtube csatornánk:

@RefTapolca

Központi cím:

Református Lelkeszi Hivatal
8300 Tapolca, Darányi I. u. 2.

Központi telefon:

87/687150